Як білий дух, метався сніг,
І раптом склав блискучі крила,
І знемощів, і ничма ліг...
Невже звестись йому несила?

Здавалось, тільки на часинку
Лицем припав він до землі;
Здавалось, вітер оддалі
Його підніме, як хустинку.

Аж ні! Упавши на бур'ян,
Лежить холодною марою,
І ним побілений курган
Його здається головою.

Ну що ж? Плямуйте ніжне тіло,
Топчіть одеж його срібло,
І ріжте полозом, і сміло
Клейміть незаймане чоло, —

А він, коли настане час,
Вмить перекинеться потоком
І дзвінко посміється з вас,
Зливаючись з Дніпром широким.

13 грудня 1940 р.